



Marianne Notschaele
(55) is reïncarnatietherapeute en auteur

Als reïncarnatietherapeute is Marianne wel wat gewend. Toch staat ze even te kijken als iemand uit Australië over wil komen voor een sessie met juist haar. Maar als de twee elkaar zien, is meteen duidelijk waarom: "Ik krijg kippenvel op mijn armen en benen en sta met open mond naar hem te kijken..."

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE

NA 150 JAAR... EEN BOVEN

Op een dag ontvang ik een e-mail van een man uit Australië. Hij wil een afspraak maken voor een consult vorige levens, bij mij in Nederland. Dat verbaast me. Australië ligt immers helemaal aan de andere kant van de wereld. Omdat de afstand me absurd ver lijkt om af te leggen voor een consult, zend ik hem adressen van collega-therapeuten in Australië en in de Verenigde Staten. Toch is dat niet wat deze man zoekt. Hij zegt gewend te zijn aan lange vliegtrips, hij stapt net zo gemakkelijk in een vliegtuig als anderen in een auto of trein. Tussen twee technische werkprojecten in zal hij vanaf de andere kant van de aardbol naar mij toe vliegen. Enerzijds vind ik dit een eer, iemand te mogen ontvangen die vanuit Australië naar Nederland vliegt voor een consult bij mij, anderzijds vind ik het doodeng. Wat als deze afspraak niet aan zijn verwachtingen voldoet?

TWEE OUDE KAMERADEN

Het wordt een bijzonder consult. Niet alleen omdat ik deze man veel kan vertellen over allerlei vorige levens van hem – informatie die hij nodig heeft om verder te kunnen met zijn huidige leven – maar meer nog omdat we elkaar blijken te kennen. Op het moment dat we elkaar

een hand geven ter kennismaking, voelt het voor mij aan alsof er een energiebliksemschicht tussen ons heen en weer schiet. Ik krijg kippenvel op mijn armen en benen en sta met open mond naar hem te kijken. Hij kijkt terug, minstens zo verwonderd als ik. Schutterig staan we tegenover elkaar, terwijl we allebei tintelende energie voelen stromen en deze als kleine prikkels op onze huid ervaren. We voelen het en weten het: we kennen elkaar. We herkennen elkaar! Twee oude kameraden die elkaar terugzien. Het liefst zouden we elkaar nu omarmen en op de rug kloppen. Zo van: lange tijd niet gezien vriend, hoe gaat het nou met je? Maar ja, 'therapeut-cliënt verhouding' hè, zo iets hoort niet. We gaan tegenover elkaar in een stoel zitten en voordat we het consult beginnen, spreken we eerst allebei over wat we voelen en zeker denken te weten. Dat we elkaar (her)kennen, van een andere keer, een andere tijd en een andere plaats.

BENAUWDE, DONKERE GANGEN

We waren mannen, mijnwerkers, een koppel. Twee vrienden die samen ondergronds in een mijn werkten, maar die ook privé met elkaar optrokken. Amerika. 1800? 1850? In dat leven waren we mannen van een jaar of dertig. We werkten hard en maakten lange dagen diep onder de

'Het voelt aan alsof er een energiebliksemschicht tussen ons heen en weer schiet'

GRONDSE ONTMOETING

grond in een steenkolenmijn. We hakten stukken rots los in benauwde, donkere gangen. Het was er vochtig en warm. In de onderaardse mijn gangen kon je alleen gebukt lopen. Met ons werk probeerden we in ons levensonderhoud te voorzien en in dat van onze gezinnen. Ik stierf nadat een gedeelte van de steenkolenmijn – waarin we samen een rotswand met een houweel bewerkten – instortte. Mijn maat liet samen met mij het leven, dacht ik. Dat hij toen werd gered – ze wisten hem uit het puin te graven – hoor ik nu pas, een paar levens later. Ik dacht dat hij tegelijk met mij was gestorven, maar nee. Deze cliënt uit Australië vertelt me nu dat 'hij' nog lange tijd na mijn dood in dat leven, voor zijn én mijn gezin zorgde. Wat bijzonder, om elkaar na misschien wel 150-200 jaar terug te zien, in levende (andere) lijve(n).

HERINNERINGSFLITS

Halverwege de jaren negentig zag ik al een keer een spontane herinneringsflits uit dit vorige leven. Ik onderzocht toen hoe het kwam dat ik het zo benauwd had, ik hoestte de longen uit mijn lijf. Dat leverde beelden op van een mijnwerker die stierf onder de grond. Vage, donkere beelden. Mijn huidige longen hielden vast aan een oude levensovertuiging: 'Bijna

stikken en veel hoesten is minder erg dan echt doodgaan'. Deze cliënt uit Australië vertelt over zijn beroep en technische werkzaamheden. Tussen twee projecten in is hij naar Nederland gevlogen voor deze afspraak bij mij. Hij zegt: "Je zult het misschien niet geloven, maar ik werk al jaren in de open mijnbouw. Ik heb het niet zo op onder de grond werken. Ik denk dat ik nu wel weet hoe dat komt." Hij lacht voluit. Ik ook. Helemaal wanneer hij toevoegt: "Ik snap nu ook waarom ik vaak de uitspraak gebruik dat ik me in mijn werk begraaf."

Diezelfde avond e-mail ik een kort berichtje aan een vriendin om haar te vertellen over deze wonderlijke ontmoeting in mijn praktijk. Over een man die helemaal vanaf de andere kant van de wereld naar mij toe kwam voor een consult; dat we elkaar kenden uit hetzelfde mijnwerkersleven. Vijf minuten later ontvang ik als antwoord: 'Oh, dus daarom kwam hij van *Down Under*'.

Dit verhaal komt uit het e-boek 'Ben jij een koekje van eigen deeg?' (© RHA Publishing) van reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele.
www.vorigelevens.nl ■